

ازغم دوست در این میکده فریاد کشم داد رس نیست که در هجر رخس داد کشم

امام خمینی (ره)

آن گاه که قائم (علیه السلام) قیام کند، برای هر سرزمین و منطقه ای، حاکمی انتخاب می کند و به او می فرماید: عهد (دستور العمل) در کف دستت است. هرگاه جریانی رخ داد که آن را نفهمیدی و حکم آن را ندانستی، به کف دستت نگاه کن و (هرچه در آن نقش بست) به آن عمل کن. (بحار الانوار، ج 52)

داوری حضرت (1):

امام باقر (ع) می فرمایند: چون قائم ما قیام کند در میان اهل تورات با تورات، در میان اهل انجیل با انجیل، در میان اهل زبور با زبور، و در میان اهل قرآن با قرآن داوری می کند. ثروتهای روی زمین و گنج های درون آن از تمام نقاط جهان به سوی او گرد می آید. (بحار الانوار، ج 51، ص 29)

امام صادق (ع) می فرمایند: چون قائم آل محمد (ص) فرمانروا شود، در میان مردم به حکم حضرت داود (ع) داوری می کند و نیازی به شاهد و گواه نخواهد داشت. در هر موردی، خداوند حکم واقعی را به او المهام می کند و بر اساس علم خود قضاوت می نماید. (بحار الانوار، ج 52، ص 319 و 339)

امام باقر فرمود: حضرت قائم (ع) احکام و قضاوت‌هایی دارد که حتی برخی از یاران و کسانی که در رکابش شمشیرها زده اند، به آن احکام اعتراض می کنند و آن قضاوت حضرت آدم (ع) است و حضرت نیز گردن معترضان را می زند. سپس به روش دیگری قضاوت می کند که قضاوت حضرت داود (ع) است، ولی گروه دیگری از یارانش اعتراض می کنند و حضرت گردن آنان را نیز می زند. برای بار سوم حضرت به شیوه حضرت ابراهیم (ع) قضاوت می کند و باز هم گروهی از یارانش - که در رکابش شمشیر زده اند - اعتراض می کنند و حضرت آنان را نیز اعدام می کند. آن گاه حضرت به روش محمد (ص) رفتار می کند و دیگر کسی بر حضرت اعتراض نمی کند. (بحار الانوار، ج 52، ص 389)

اولین برنامه حضرت (2):

برطبق پاره ای از روایات، نخستین برنامه ای که حضرت آغاز می کند، این است که دست بنی شبیه را قطع می کند و بالمای کعبه می آویزد و جارچی آن حضرت را ندا می کند: اینها دزدان (اموال) خدا هستند. (بحار الانوار، ج 52، ص 361)

در حدیث دیگری از امام صادق (ع)، نخستین برنامه ی حضرت اینگونه آمده است که: در سراسر جهان اعلام می کند: توجه کنید! برای هر کس از شیعیان ما قرضی هست تذکر دهد، تا اینکه حتی یک دانه سیر و خردل کوچک را ادا کنند؛ تا چه رسد طلا و نقره و املاک. (بحار، ج 53، ص 34)

اولین هایی که در این گونه روایات آمده است یا (اول) نسبی است نه حقیقی. یعنی کارهایی که همان اوائل ظهور انجام می دهد، نسبت به کارهای بعدی، و یا مراد از (اول)، اولیت در بُعد خاصی است. مثلاً اولین کار در بُعد اجتماعی، دست دزدان را قطع کردن و در بُعد اقتصادی مثلاً پرداخت دیون شیعه می باشد.

یا لثارات المحسین...

(1)،(2) برگرفته از فرهنگ المفای مهدویت ،مجتبی تونه ای،